

Азъ любихъ и ся радвахъ
Надеждо, о надеждо, ты
Прѣкрасно мое цвѣтіе,
Кждѣ сж твой-тѣ дражести?
Що рано тѣй улѣте!
Не ще да сѣмне веселѣ день
Отъ тукъ на тѣй за мене
Свѣтъ-тѣ ми черъ и потъмненѣ
И тѣжно ми живѣніе.
Проливайте, ахъ вы, очи
Рѣкы сълзы горчивы;
Смили ся съ мене та плачи;
Природо жалостива!
Не ще въскрьсне моятѣ другъ,
Гробъ тѣменѣ го покрыва;
Но ще го либѣжъ вѣрно азъ
Докдѣ че бждѣ жива.

49.

(С'то стивѣос му то вавѣос)

Ведпѣжъ въ единѣ градинѣ,
Сахатя по едина
На тихѣ ведринѣ,
Съсѣ мой-то първо либе
Излѣзохмы да идемъ
Да земемъ хладинѣ.